

RECENSION

Alice och jag

Originaltitel **Alice och jag**
Regi **Rebecka Rasmusson**
Producent **Stina Gardell**
Manus **Rebecka Rasmusson**
Foto **Lukas Eisenhauer**
Roller **Alice Timander m fl**
Sverige 2006
Längd **1 tim 15 min**
Censur **Barntillåten**
Distributör **Folkets Bio AB**

Alice Timander finns i nästan var svensks medvetande, det hör på sätt och vis till allmänbildningen att känna till henne. Men vi känner henne inte. Filmaren Rebecka Rasmusson är praktiskt taget okänd, så henne vet vi absolut ingenting om. I *Alice och jag* möts dessa kvinnor, talar om hemligheter, oro, glädje, besvikelser, svek - och låter sig komma långt närmre in på livet än vad som är vanligt i liknande sammanhang. Även Alice Timanders äldsta dotter, nu tandläkare i USA, öppnar sig på ett imponerande sätt. Hennes öde verkar lika fascinerande som mammans, ett intressant mini-porträtt i filmen.

Alice och jag känns kanske ibland lite ostrukturerad, och med lite för många stämningsskapande underifrån-bilder på träd, men den verkar alldeles, alldeles äkta. Åskådaren blir övertygad om att

den Alice som syns till tänderna uppklädd på festerna inte är den "riktiga" Alice, och är det inte det vi alla egentligen trott oss veta...? Helt uppenbart är det en annan kvinna som sitter hemma i soffan och låter sig intervjuas. En mycket sårbar, delvis sorgsen kvinna som undrar var allt "det svarta" kommer ifrån, och själv tror att hon inte blev sedd som barn och därför hela livet har känt en drift att visa upp sig, att bli sedd, även om hon inte alls alltid verkar ha njutit av det. Tvärtom, ett nödvändigt ont tycks de ha varit, alla premiärfesterna. Inte heller regissören blev tillräckligt sedd som barn, mamma hade inte tid för henne, och Rebecka Rasmusson vill inte göra om samma misstag med det barn som hon nu väntar.

Alice och jag är ingen film som får åskådaren att tycka illa om Alice Timander. Det hade annars varit lätt gjort att frossa i patetiska bilder från förr och nu och visa upp en sorglig gestalt som svikit sina barn och utnyttjat allmänheten för sin egen vinnings skull. Snarare genomsyras Rebecka Rasmussons film av både kärlek och empati, och en stor portion oro både för Alice Timander och sig själv

Rebecka Rasmusson är en till synes tillbakadragen filmare, men hon tillåter sig att ta rejäl plats. När filmen är slut är det snarare henne jag tänker mest på. Frågorna om Alice Timander känns besvarade. Men hur kommer det att gå för regissören och hennes barn? Kommer hon kunna ge av sin kärlek till dottern, få henne att känna sig sedd?

Maria Karlsson